

Vigasság

VÁLÁSI VŐFÉLY

Kozma Attila

Bemutkozás:

Hölgyeim, uraim, megházasult felek,
Zagyva Modoros István a becsületes nevem.
Ha zavarnánk magikot, megbocsássanak,
De szeretném bemutatni nemes foglalkozásomat.
Vőfély vagyok, de nem, ahogy gondolják:
Reám nemcsak esküvőkön, hanem váláskor es rámbízhatja dolgát!
Mert a szerelem elmúlik, az idő szalad, nem vár:
Hezzám forduljanak, ha magikmán' csak egy „rém-álompár”!

A férj búcsúztatása:

Most, hogy rejajöttem, feleség, hogy te milyen fajta vagy,
Nem húzom tovább én se keserű igánkat.
Elegem van abból, hogy megcsaltál azzal,
Egy aranyakláncos, jómódú, nagy jeeppesf....igúrával.
Örökkéig kávéztál, a körmödöt építetted,
Ahelyett, hogy rendbe tartottad vóna a családi fészket.
Főzés helyett te Kangoora jártál,
S a barátnéid es egytől-egyig cécák!

A feleség búcsúztatása:

Szégyellheted magadot, te mocskos lator,
Én veled egy lepedőn nem hálok mától!
Nem szerettél engemet, utáltad anyámat,
A pénzt eldugdád, s nem mostad a lábad.
Hol vót az agyam, amikor hezzád mentem?
Hogy a gutta ott ütött vóna meg – tégedet, s nem engem!
Te toltad a családunk szekerét,
Mikor örökkéig falimentbe vót a szereléd?

Zenei momentum:

„Vége van már a lakodalomnak,
Nagy bánata van a menyasszonynak,
Mán' akkor forgattaja karikagyűrűjét,
Sajnáltaja régi szeretőjét!”

A feleség régi szeretőjének felkonferálása:

Hagyjad, szép szerelmem, gyönyörű kedvesem,
Ringó rózsabimbóm, én egyetlenem!
Ne haragudyal reja, sze' nem tudja, mit beszél,
Mikor azt se tudja, hogy mikor, skit....töcsköl.
Váljatok el csendben, legyetek barátok,
Ha már miatta ment tönkre a házasságotok.
Reám mindig számíhattál, most is számíthatsz,
Eddig is az én vállamon sírtad ki szomorú bánatod.
Én nem értettem soha, hogy miért nem én, s pont ő,
De boldognak lenni sohasem késő.

A feleség régi szeretőjének felkonferálására való válasz a volt férj által, s a szerető szerepének méltatása az immáron tönkrement házasság idején:

Te! Én csak most értettem meg,
Hogy mi volt a mi családunkban a te nemes szereped:
Míg én el voltam utazva delegációba,
Te addig ki voltál nevezve a hitvesi posztba!
Most lett tiszta s világos számomra,
Hogy miért nőtt egyforma herpesz a szájakokra!

EGY JÓ CSIPŐS VESSZŐVEL A KICSI MUKIT MEG-
BIZTATTAM S AZ ÚGY ELRAGADTA A FOGADÓT
MINT A TULUT.

A sziklahitű király: A Lina-kanyari csárda elhúzatása

Feleség reagálása a férj szavaira, a régi szerető védelmében:

Hallgass, me' rólad es tudok egy-két esetet,
Me' elolvastam a mobilodból az sms-eket!
Ki vol az a „cicám”, „éjjel hercegnője”?
Tán' nem a polgármesternének voltál szeretője?

Férj válasza a feleség rágalmaira:

Azta szentcsürkéjít, hogy ez es kitudódott!
Pedig nyomogattam szaporán a „delete” gombot!

Vőfély közbelépése mint családi pszichológus:

Álljatok meg, hallgasson szájakot,
Az ég ne hallja többé rágalmazástok!
Kedves vót-feleség most feléd fordulok,
Hogy bús arcodnak mondjak néhány jótanácsot.
Nem vagyok nő, de tudom, mit érzel:
Eltévedt hajó vagy az élet tengerén!
Arcodról én nem tudom letörölni a bánatot,
Pedig néztem naponta a Joshi barátot.
Ha valami véget ér: ott egy új dolog kezdődik!
Az élet nem áll meg, mindig folytatódik!
Szenvedő vót-férj, most tehozzád beszélek,
Nem üres szó ez, kérlek figyeljed:
Tudom, mi ketten nem vagyunk barátok,
De azért elfogadhatsz tőlem néhány jótanácsot.
Lehet, nem törődött eleget a kedveseddel,
Mert sokat gondolkodtál mással, s nem a szíveddel!

Mert ha a szívedre hallgattál volna,
Ezen szörnyűségek nem történnek soha.
Elváltok egymástól? Te vagy a hibás!
Megcsalt valakivel? Te vagy a hibás!
Te vagy a hibás! Te vagy a hibás!

Férj közbeszólása az elviselhetetlen lelki terhek miatt:

Elhallgassál, faszí, me' úgy fejbe váglak,
Hogy az orrszörzeted megcsiklincsá hátad!
A pofádod járasd, de az orrod ne üsd belé,
Vagy gázsi nélkül mehatsz hazafelé!
Én vagyok a hibás? Én vagyok a hibás!?
Úgy látom, te es erőst az ő pártján állsz!
Lehet, ki tudja, tán nem es lenne csoda,
Hogy tü hárman vagytok esszegabalyodva!?

Vőfély sértődött reagálása a férj gyanúsítgatására:

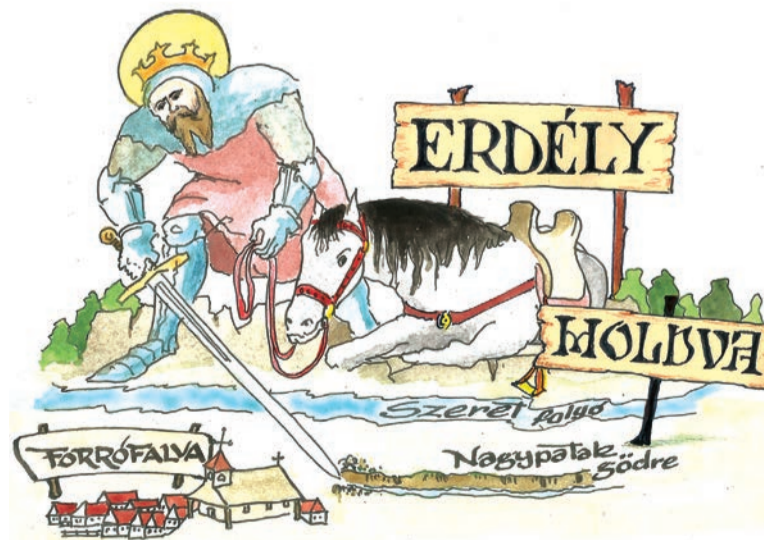
No, eztet nem tűröm, kikérem magamnak,
Hogy sötét celszövéssel ugorjál nyakamnak!
Eljövök ide, a benzint nem számolom,
S éppen tőled érjen engem az erkölcsi pofon?
Mered gyalázni szent művészetem,
Mikor dékán lehetnék a színigyetemen!?
Nehogy azt higgyjed, hogy rád vagyok szorulva,
Mikor a kliensek az ajtóm előtt sírva állnak sorba!
Múсорom es van szombaton a tévén, me':
Én vagyok a VŐFÉNY az alagút végén!

A SZÉKELY NYÁR

Őszies, hamiskás, huzatos és ti-
szavirág életű. A Csíki- és Gyer-
gyói-medencékben csak a lábbit
szokták kigombolni ilyenkor. Ott
ilyen állat nincs is, hogy nyár. A
helyiek csúfosan úgy mondják: ez
a hűtőszekrény alja, a pokol jég-
csapos, zimankós tornáca, az Is-
ten ostora, Árpád apánk végzetes
tévedése a népvándorlás idejéből.
A Duna Televízió idilli tájat, bol-
dogan bókászó tehéncsordát,
csörgedező forrást mutogató adá-
sainak ne dőljenek be, átverés,
turistacsalogató bővli. Ide, ha a
felhő beszorul, percek alatt osz-
tódásnak indul, besetéül az ég,
éjszaka sehol egy árva csillag, a
csíki és gyergyói szerelmesek au-

gusztusban sem kívánnak sem-
mit, mert nemhogy hullócsillag
nincs, még a Holdat is luxus meg-
látni egy-egy pillanatra.

Hetekig esik szakadatlan, meg-
állás nélkül, délutánonként az
Isten haragja cikázó villámok és
félelmetes hangok kíséretében lá-
toztatja meg a székelyeket. Arra fi-
gyelmezteti őket, hogy az Úristen
nem nagyothalló, és porlani fog-
nak, mint a szikla, ha a kacifántos
káromkodások szövését abba nem
hagyják. S hogy nyomatékossítsa
a Fennvaló, más dolgokkal sincsen
teljesen kibékülve, például az asz-
szonybosszantóba járó atyafiak-
kal, reggelente olyan ködöt szo-
kott leereszteni a tusnádi völgybe,

A sziklahitű király: A moldvai csángók és Szent László

hogy még az éhes medvék is félnek
kimerészkedni az erdőből. De az-
tán az Úr, amikor meglátja a sok
fatolvajt, amint sutyiba, az éj leple
alatt megkopasztják a drága feny-
vest, igen megmérgeződik. Jobban
körülnéz, s észreveszi az urukkal
csipkelődő s a szomszédokkal mér-
gükben fajtalanokodó menyecske-
ket, s az ezt közhírré tétető irigy,
aszott vénasszonyokat, a szüleik-
nek feleselő s őket csavaros ész-
járásukkal folyton átrázó leány-
kagyermekket és legénykéket,
a ködöt feloszlatja, s a medvét
az erdőből bocsostól együtt re-
ászabadítja a népre. Hát, kérem,
ilyen a székely nyár, nincs semmi
köszönet benne.

Varga Melinda